# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 17ης Μαΐου 2011 *

Στην υπόθεση Τ-1/08,

**Buczek Automotive sp. z o.o.,** με έδρα τη Sosnowiec (Πολωνία), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον T. Gackowski, στη συνέχεια από τον D. Szlachetko-Reiter και τέλος από τον J. Jurczyk, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

υποστηριζόμενη από

τη **Δημοκρατία της Πολωνίας,** εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον M. Niechciała, στη συνέχεια από τους M. Krasnodębska-Tomkiel και M. Rzotkiewicz,

παρεμβαίνουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

κατά

**Ευρωπαϊκής Επιτροπής,** εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους K. Gross, M. Kaduczak, A. Stobiecka-Kuik και K. Herrmann, στη συνέχεια από τους Stobiecka-Kuik, Herrmann και T. Maxian Rusche,

καθής,

με αντικείμενο τη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2008/344/ΕΚ της Επιτροπής, της 23ης Οκτωβρίου 2007, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 23/06 (πρώην NN 35/06) που χορήγησε η Πολωνία υπέρ της χαλυβουργίας Technologie Buczek Group (ΕΕ 2008, L 116, σ. 26),

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τις I. Pelikánová, πρόεδρο, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και τον S. Soldevila Fragoso, δικαστές,

γραμματέας: K. Pocheć, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Σεπτεμβρίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

### Ιστορικό της διαφοράς

*Εξέλιξη της καταστάσεως της TB και των θυγατρικών της, BA και HB, μεταξύ 2001 και 2006*

1 Η προσφεύγουσα, Buczek Automotive sp. z o.o. (στο εξής: BA), εταιρία εγκατεστημένη στην Πολωνία, δραστηριοποιείται στην παραγωγή σωλήνων, κυρίως για εφαρμογές στην αυτοκινητοβιομηχανία. Κατά τον χρόνο των επίδικων πραγματικών περιστατικών, η BA ήταν θυγατρική της Technologie Buczek SA (στο εξής: TB), μιας εταιρίας παραγωγής σωλήνων η οποία ήταν επίσης εγκατεστημένη στην Πολωνία. Η TB είχε πλείονες άλλες θυγατρικές, μεταξύ των οποίων τη Huta Buczek sp. z o.o. (στο εξής: HB), η οποία δραστηριοποιείται στην παραγωγή κυλίνδρων.

2 Από το 2001, η TB αντιμετώπισε αυξανόμενα χρέη. Οι δημόσιοι πιστωτές της TB ήσαν οι ακόλουθοι οργανισμοί: ο Zakład Ubezpieczeń Społecznych (στο εξής: ZUS), ο οποίος είναι ο Πολωνικός Οργανισμός Κοινωνικών Ασφαλίσεων, το Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, το οποίο είναι το εθνικό ταμείο για την αποκατάσταση ατόμων με αναπηρίες, το Δημόσιο Ταμείο και ο Δήμος του Sosnowiec (Πολωνία). Η TB είχε επίσης χρέος έναντι ιδιωτών πιστωτών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν η Eurofaktor SA (στο εξής: EF). Οι απαιτήσεις της τελευταία αυτής έναντι της TB ανέρχονταν στα 35 εκατομμύρια πολωνικά ζλότυ (PLN) περίπου, ποσό υψηλότερο από το συνολικό δημόσιο χρέος της, πράγμα που την καθιστούσε τον μεγαλύτερο πιστωτή της.

3 Το 2002, η ΤΒ κατήρτισε ένα σχέδιο αναδιαρθρώσεως για να αντιμετωπίσει τις χρηματοπιστωτικές της δυσχέρειες. Βάσει του σχεδίου αυτού, κατέστη δυνατή η χορήγηση στην ΤΒ μιας κρατικής ενισχύσεως εντασσομένης στο εθνικό πρόγραμμα για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας, στο πλαίσιο του οποίου η Δημοκρατία της Πολωνίας προέβλεψε τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων στην εν λόγω βιομηχανία για την αναδιάρθρωσή της, για την περίοδο 1997 έως 2006. Το εθνικό πρόγραμμα αναδιαρθρώσεως εγκρίθηκε με το Πρωτόκολλο αριθ. 8 για την αναδιάρθρωση της πολωνικής χαλυβουργίας (ΕΕ 2003, L 236, σ. 948, στο εξής: Πρωτόκολλο 8), το οποίο αποτελεί αναπόσπαστο μέρος της πράξεως περί των όρων προσχωρήσεως της Τσεχικής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Εσθονίας, της Κυπριακής Δημοκρατίας, της Δημοκρατίας της Λεττονίας, της Δημοκρατίας της Λιθουανίας, της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας, της Δημοκρατίας της Μάλτας, της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και της Σλοβακικής Δημοκρατίας και των προσαρμογών των Συνθηκών επί των οποίων βασίζεται η Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 2003, L 236, σ. 33), σύμφωνα με το άρθρο 60 της εν λόγω πράξεως.

4 Το σχέδιο αναδιαρθρώσεως της ΤΒ προέβλεπε διάφορα είδη ενισχύσεων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονταν οι ενισχύσεις για την απασχόληση, οι ενισχύσεις για την έρευνα και την ανάπτυξη, καθώς και μέτρα χρηματοπιστωτικής αναδιαρθρώσεως, υπό μορφή διαγραφής ή ανακλιμακώσεως των χρεών της ΤΒ έναντι των δημοσίων οργανισμών.

5 Ωστόσο, ουδέποτε δόθηκε άδεια για τα μέτρα της χρηματοπιστωτικής αναδιαρθρώσεως, στον βαθμό που δεν επληρούντο δύο ουσιώδεις προϋποθέσεις που προέβλεπαν αντιστοίχως το Πρωτόκολλο 8 και η πολωνική νομοθεσία, το δε χρέος της ΤΒ ούτε ακυρώθηκε ούτε ανακλιμακώθηκε.

6 Επομένως, μεταξύ 2004 και 2006, οι δημόσιοι οργανισμοί που παρατέθηκαν στη σκέψη 2 ανωτέρω έλαβαν μέτρα για την είσπραξη των ποσών που όφειλε η ΤΒ. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις του ustawa z dnia 17 czerwca 1966 r. o postepowaniu egzekucyjnym w administracji (νόμου της 17ης Ιουνίου 1966 περί της διοικητικής εκτελέσεως), ο ZUS, ο Δήμος του Sosnowiec και το Δημόσιο Ταμείο προχώρησαν σε κατασχέσεις των περιουσιακών στοιχείων της ΤΒ, ήτοι κατασχέσεις τραπεζικών λογαριασμών, απαιτήσεων ή χρηματικών ποσών. Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 66 του ordynacja podatkowa (νόμου περί φορολογικού κώδικα) της 19ης Αυγούστου 1997, ο Δήμος του Sosnowiec πέτυχε την υπέρ αυτού μεταβίβαση της κυριότητας ορισμένων

περιουσιακών στοιχείων, ήτοι των οικοπέδων που ανήκαν στην TB. Επιπλέον, εκ παραλλήλου με τα εισπρακτικά μέτρα, προκειμένου να εξασφαλίσουν τις απαιτήσεις τους, οι δημόσιοι οργανισμοί συνέστησαν ασφάλειες επί των περιουσιακών στοιχείων της TB. Ειδικότερα, ο ZUS συνέστησε υποθήκες για ποσό 25 εκατομμυρίων PLN και κατείχε ενέχυρα επί των παραγωγικών στοιχείων του ενεργητικού της TB για ποσό περίπου 12 εκατομμυρίων PLN. Τέλος, βάσει του άρθρου 112 του ordynacja podatkowa, ο ZUS του Sosnowiec επιχείρησε επίσης, ανεπιτυχώς, να εισπράξει τις απαιτήσεις του από τη HB.

7 Την 1η Ιανουαρίου 2006, η BA σύναψε με την TB σύμβαση μισθώσεως αφορώσα παραγωγικά στοιχεία ενεργητικού αξίας 6 383 000 PLN. Η συναφθείσα σύμβαση αυτή ήταν αορίστου χρόνου. Προέβλεπε ότι η BA θα κατέβαλλε στην TB, εκτός ΦΠΑ, 258 000 PLN μηνιαίως. Επιπλέον, τον Ιούλιο του 2006, η BA προχώρησε σε αύξηση κεφαλαίου ύψους 1 550 000 PLN.

8 Το 2005 και το 2006, η TB προέβη σε αύξηση του κεφαλαίου της HB με διάφορες εισφορές κεφαλαίου, συνολικού ύψους 14 811 600 PLN. Οι εισφορές αυτές κεφαλαίου έλαβαν τη μορφή εισφοράς πάγιων στοιχείων του ενεργητικού που αντιστοιχούσαν σε υλικά χυτηρίου, εισφοράς χρηματικών ποσών, αντιστάθμισης απαιτήσεων, εισφοράς άυλων αγαθών και δικαιωμάτων. Σε κάθε αύξηση κεφαλαίου, η TB ελάμβανε τίτλους της HB.

9 Στις 16 Αυγούστου 2006, ο TB κηρύχθηκε σε πτώχευση, αλλά της επιτράπηκε η συνέχιση της ασκήσεως οικονομικής δραστηριότητας.

*Διοικητική διαδικασία ενώπιον της Επιτροπής*

10 Το 2005, μετά από ανεξάρτητη αξιολόγηση πραγματοποιηθείσα στο πλαίσιο της εφαρμογής και της παρακολουθήσεως του Πρωτοκόλλου 8, προέκυψε αύξηση των οικονομικών υποχρεώσεων της TB έναντι των δημοσίων πιστωτών της και απουσία

κερδοφορίας. Με επιστολές της 29ης Μαρτίου, της 1ης Αυγούστου και της 2ας Δεκεμβρίου 2005, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ζήτησε από τις πολωνικές αρχές συμπληρωματικές πληροφορίες. Οι τελευταίες αυτές απάντησαν με επιστολές της 23ης Ιουνίου και της 28ης Σεπτεμβρίου 2005, καθώς και της 14ης Φεβρουαρίου 2006.

11 Με επιστολή της 7ης Ιουνίου 2006, η Επιτροπή κοινοποίησε στη Δημοκρατία της Πολωνίας την απόφασή της να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Η απόφαση αυτή δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* στις 19 Αυγούστου 2006 (ΕΕ C 196, σ. 23). Με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή κάλεσε τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους. Η Δημοκρατία της Πολωνίας ήταν η μόνη που ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση αυτή.

12 Μετά την ολοκλήρωση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 2008/344/ΕΚ, της 23ης Οκτωβρίου 2007, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 23/06 (πρώην NN 35/06) που χορήγησε η Πολωνία υπέρ της χαλυβουργίας Technologie Buczek Group (ΕΕ 2008, L 116, σ. 26, στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

13 Στην προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, το 2005 και το 2006, η TB προέβη σε αναδιάρθρωση του ομίλου της και μεταβίβασε δύο επικερδείς δραστηριότητες: την παραγωγή κυλίνδρων από χρωμιούχο χάλυβα, που μεταβιβάσθηκε στη HB, και την παραγωγή χαλύβδινων σωλήνων με επένδυση από αλουμίνιο και σωλήνων χρωμίου, που μεταβιβάσθηκε στην BA.

14 Τόνισε επίσης, όσον αφορά τις απαιτήσεις των δημοσίων αρχών έναντι της TB, ότι, καίτοι οι εν λόγω αρχές είχαν λάβει τα εισπρακτικά μέτρα που απαιτούσε ο νόμος, καθώς και άλλα μέτρα, όπως η σύσταση υποθηκών, οι εξοφλήσεις στις οποίες προέβη η TB το 2004 ήταν ασήμαντες. Συναφώς, υπογράμμισε ότι, ήδη από τα τέλη του 2004, ήταν προφανές ότι η TB δεν ήταν πλέον σε θέση ούτε να εξοφλήσει τα χρέη της ούτε να ανταποκριθεί στις τρέχουσες υποχρεώσεις της. Κατά την Επιτροπή όμως, οι πολωνικές αρχές κατείχαν επαρκείς ασφάλειες τις οποίες είχαν τη δυνατότητα να ρευστοποιήσουν στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας. Επομένως, κατά την

Επιτροπή, η χρησιμοποίηση των εγγυήσεων αυτών φαινόταν πιο εύλογη, από την άποψη ενός υποθετικού ιδιώτη πιστωτή, απ' ό,τι μια αναδιάρθρωση.

15 Η Επιτροπή κατέληγε ότι οι πολωνικές αρχές είχαν παραιτηθεί από την αναγκαστική εκτέλεση για ποσό 20 761 643 PLN. Προσέθεσε ότι, στον βαθμό που η παραίτηση από την αναγκαστική εκτέλεση είχε το ίδιο αποτέλεσμα με την χορήγηση στον δικαιούχο του συνολικού ποσού που δεν είχε εξοφλήσει, το κατ' αυτόν τον τρόπο αποκομισθέν όφελος αφορούσε ποσό 20 761 643 PLN που ελήφθη από την 1η Ιανουαρίου 2005. Επιπλέον, θεώρησε ότι από την ενίσχυση ωφελήθηκαν η BA και η HB. Έκρινε ότι η TB δεν είχε κατακρατήσει την ενίσχυση, καθόσον η μη κίνηση διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως της είχε επιτρέψει να συνεχίσει την επιχειρηματική της δραστηριότητα και να οργανώσει την εσωτερική της αναδιάρθρωση.

16 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή κηρύσσει ασύμβατη προς την κοινή αγορά την κρατική ενίσχυση ύψους 20 761 643 PLN που χορηγήθηκε παράνομα από τη Δημοκρατία της Πολωνίας υπέρ του ομίλου Technologie Buczek Group (στο εξής: όμιλος TB).

17 Στο άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή καλεί την Δημοκρατία της Πολωνίας να ανακτήσει το ποσό αυτό, πλέον τόκων υπερημερίας, διευκρινίζοντας ότι η ανάκτηση αυτή πρέπει να πραγματοποιηθεί από τις θυγατρικές HB και BA, αναλόγως του οφέλους που αυτές πράγματι αποκόμισαν, δηλαδή από την HB ανάκτηση ποσού 13 578 115 PLN και από την BA ανάκτηση ποσού 7 183 528 PLN.

18 Κατά τα άρθρα 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Δημοκρατία της Πολωνίας πρέπει να διασφαλίσει την εκτέλεση της παρούσας αποφάσεως εντός τεσσάρων μηνών από την ημερομηνία κοινοποιήσεώς της και να ενημερώσει την Επιτροπή, εντός δύο μηνών από την κοινοποίησή της, σχετικά με τα μέτρα που έλαβε για τη συμμόρφωση προς την απόφαση αυτή.

19 Κατά το άρθρο της 6, η προσβαλλόμενη απόφαση απευθύνεται στη Δημοκρατία της Πολωνίας.

**Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

20 Η προσφεύγουσα, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 8 Ιανουαρίου 2008, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

21 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

22 Η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων απορρίφθηκε με διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 14ης Μαρτίου 2008, T-1/08 R, Buczek Automotive κατά Επιτροπής (η οποία δεν δημοσιεύθηκε στη Συλλογή) και το Πρωτοδικείο επιφυλάχθηκε ως προς τα δικαστικά έξοδα.

23 Με δικόγραφο, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 18 Μαρτίου 2008, η Δημοκρατία της Πολωνίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ της προσφεύγουσας.

24 Με διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου της 13ης Μαΐου 2008, επετράπη στη Δημοκρατία της Πολωνίας να παρέμβει στη δίκη.

25 Με διάταξη του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Πρωτοδικείου της 4ης Μαΐου 2009, αποφασίστηκε η συνεκδίκαση της υπό κρίση υποθέσεως με την υπόθεση Τ-440/07, Huta Buczek κατά Επιτροπής, καθώς και με την υπόθεση Τ-465/07, Technologie Buczek Group κατά Επιτροπής, προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

26 Με επιστολές που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου αντιστοίχως στις 28 Απριλίου και στις 30 Αυγούστου 2010, οι προσφεύγουσες στις υποθέσεις Τ-465/07 και Τ-440/07 πληροφόρησαν το Γενικό Δικαστήριο ότι παραιτούνταν των προσφυγών τους.

27 Με διατάξεις του προέδρου του δευτέρου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου, αντιστοίχως, της 7ης Ιουλίου και της 3ης Σεπτεμβρίου 2010, οι υποθέσεις Τ-465/07 και Τ-440/07 διαγράφηκαν από το πρωτόκολλο του Γενικού Δικαστηρίου.

28 Η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από τη Δημοκρατία της Πολωνίας, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει τα άρθρα 1 και 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως·

— επικουρικώς, να ακυρώσει τα άρθρα 1 και 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον βαθμό που η Επιτροπή διατάσσει την ανάκτηση από αυτήν ποσού 7 183 528 PLN·

— να ακυρώσει τα άρθρα 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον βαθμό που τα άρθρα αυτά αφορούν την ανάκτηση της ενισχύσεως από αυτήν·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

29 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη, στον βαθμό που η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση διατάξεων οι οποίες δεν την αφορούν άμεσα και ατομικά·

— να απορρίψει τα λοιπά στοιχεία της προσφυγής·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

**Επί του παραδεκτού**

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

30 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το πρώτο κεφάλαιο του αιτητικού είναι απαράδεκτο, καθόσον η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει τα άρθρα 1 και 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, οι διατάξεις αυτές απευθύνονται στη Δημοκρατία της Πολωνίας και αφορούν τον όμιλο ΤΒ. Η Επιτροπή όμως φρονεί ότι η προσφεύγουσα, δεδομένου ότι δεν αποτελεί παρά μία μονάδα του ομίλου ΤΒ και δεν υπέβαλε κάποια εντολή που να την εξουσιοδοτεί να είναι διάδικος επ' ονόματι του ομίλου, δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 230 ΕΚ.

31 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τους ισχυρισμούς της Επιτροπής και διατείνεται ότι έχει έννομο συμφέρον να προσβάλει το άρθρο 1 και το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, υπενθυμίζει ότι, μολονότι δεν κατονομάζεται στο κείμενο του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το άρθρο αυτό αναφέρεται στον όμιλο TB. Η Επιτροπή όμως ορίζει τον όμιλο TB από οικονομικής απόψεως, αγνοώντας το γεγονός ότι οι διάφορες μονάδες που τον απαρτίζουν είναι νομικώς διακριτές. Από την ανάλυση της Επιτροπής προκύπτει ότι το ποσό της ενισχύσεως που καθορίστηκε για όλον τον όμιλο έχει επίπτωση στα ποσά που πρέπει να ανακτηθούν από την προσφεύγουσα.

32 Η Δημοκρατία της Πολωνίας αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της Επιτροπής, σύμφωνα με την οποία η προσφεύγουσα θα είχε έννομο συμφέρον μόνον αν διέθετε εντολή που να την εξουσιοδοτεί να είναι διάδικος επ' ονόματι των λοιπών μονάδων του ομίλου TB ή της Δημοκρατίας της Πολωνίας. Κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως αφορά τον όμιλο TB, στον οποίο ανήκει η προσφεύγουσα, και, κατά συνέπεια, το ποσό της ενισχύσεως που καθορίστηκε για τον όμιλο έχει επίπτωση στο τμήμα της ενισχύσεως που η προσφεύγουσα θα πρέπει να επιστρέψει. Συνεπώς, η Δημοκρατία της Πολωνίας φρονεί ότι, λαμβανομένης υπόψη της διαρθρώσεως της αποφάσεως και της αναπόσπαστης φύσεως του περιεχομένου της, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει να εξετάσει το σύνολο της αποφάσεως αυτής.

*Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου*

33 Στο πλαίσιο του πρώτου κεφαλαίου του αιτητικού της, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του άρθρου 1 και του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως στο σύνολό τους και όχι, όπως ζητεί στο πλαίσιο του δευτέρου κεφαλαίου του αιτητικού της, στον βαθμό που η Επιτροπή διατάσσει την ανάκτηση ποσού 7 183 528 PLN από αυτήν. Η Επιτροπή φρονεί κατ' ουσίαν ότι το πρώτο κεφάλαιο του αιτητικού πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος.

34 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλόμενης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της πράξεως είναι ικανή αφ' εαυτής να έχει έννομες συνέπειες και ότι η προσφυγή είναι ικανή, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 2007, T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-1195, σκέψη 96 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

35 Το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως κηρύσσει ασύμβατη προς την κοινή αγορά την κρατική ενίσχυση ποσού 20 761 643 PLN που παρανόμως χορηγήθηκε στον όμιλο TB. Στην αιτιολογική σκέψη 124 όμως, καθώς και στο άρθρο 3, παράγραφος 1, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η ενίσχυση πρέπει να ανακτηθεί από τους αποδέκτες της, ήτοι από την προσφεύγουσα και την HB. Αν ακυρωνόταν το άρθρο 1, θα εξέλειπε το έρεισμα της υποχρεώσεως επιστροφής που επιβάλλεται μεταξύ άλλων στην προσφεύγουσα. Επομένως, η τελευταία αυτή έχει συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση του συνόλου του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

36 Αντιθέτως, πρέπει να τονιστεί ότι το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως καθορίζει τα ποσά που πρέπει να ανακτηθούν αντιστοίχως από την προσφεύγουσα και από την HB. Η Επιτροπή διευκρίνισε, στην αιτιολογική σκέψη 131 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τον τρόπο κατά τον οποίο είχαν υπολογισθεί τα ποσά αυτά. Από αυτή την αιτιολογική σκέψη προκύπτει ότι, αρχικώς, έλαβε υπόψη του πόρους που πράγματι μεταβιβάσθηκαν από την TB στην προσφεύγουσα και στην HB, ήτοι αντιστοίχως 7,833 εκατομμύρια PLN και 14,81 εκατομμύρια PLN. Εν συνεχεία, διαπίστωσε ότι το συνολικό ποσό των εν λόγω πόρων, ήτοι 22,643 εκατομμύρια PLN, υπερέβαινε το συνολικό ποσό της χορηγηθείσας ενισχύσεως. Τέλος, ανήγαγε το συνολικό επιστρεπτέο ποσό στο ποσό της χορηγηθείσας ενισχύσεως και μείωσε αναλογικά το ποσό που όφειλαν αντιστοίχως η προσφεύγουσα και η HB. Η προσφεύγουσα και η HB, δεδομένου ότι είχαν λάβει αντιστοίχως το 34,6 % και το 65,4 % των μεταβιβασθέντων πόρων, υποχρεώθηκαν να καταβάλουν το 34,6 % και το 65,4 % του συνολικού επιστρεπτέου ποσού, ήτοι 7 183 528 PLN και 13 758 115 PLN.

37 Με δεδομένες τις εξηγήσεις που παρασχέθηκαν στην αιτιολογική σκέψη 131 της προσβαλλομένης αποφάσεως, αν ακυρωνόταν η εν λόγω απόφαση καθόσον αφορά το ποσό που οφείλει η HB, η Επιτροπή θα μπορούσε να απαιτήσει από την προσφεύγουσα την επιστροφή του ποσού των πόρων που πράγματι μεταβιβάσθηκαν από την TB και τους οποίους χρησιμοποίησε η προσφεύγουσα, ήτοι 7,833 εκατομμυρίων PLN.

38 Επομένως, καίτοι η προσφεύγουσα έχει συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον βαθμό που η Επιτροπή διατάσσει με το άρθρο αυτό την ανάκτηση ποσού 7 183 528 PLN από αυτήν, εντούτοις δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχει επίσης συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση του συνόλου του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

39 Επομένως, πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή όσον αφορά το πρώτο κεφάλαιο του αιτητικού και να απορριφθεί το εν λόγω κεφάλαιο του αιτητικού ως απαράδεκτο, στον βαθμό που η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του συνόλου του άρθρου 3, παράγραφοι 1 και 3, της προσβαλλομένης αποφάσεως.

**Επί της ουσίας**

40 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έξι λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ και του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ, ο δεύτερος από παράβαση του άρθρου 253 ΕΚ και του άρθρου 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που διακηρύχθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ C 364, σ. 1), ο τρίτος από παράβαση του άρθρου 5 ΕΚ, ο τέταρτος από παραβίαση της αρχής της ασφαλείας δικαίου, ο πέμπτος από προσβολή του δικαιώματος της ιδιοκτησίας και ο έκτος από κατάχρηση εξουσίας.

*Επιχειρήματα των διαδίκων*

41 Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα, υποστηριζόμενη από η Δημοκρατία της Πολωνίας, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ, χαρακτηρίζοντας, εσφαλμένως, ως ασύμβατη προς την κοινή αγορά ενίσχυση την ύπαρξη δημοσίων χρεών. Κατά την προσφεύγουσα, καμία από τις τέσσερις προϋποθέσεις για να μπορεί να χαρακτηρισθεί ένα μέτρο ως κρατική ενίσχυση –παρέμβαση του κράτους ή με κρατικούς πόρους, πλεονέκτημα, επηρεασμός του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών και στρέβλωση του ανταγωνισμού– δεν πληρούται εν προκειμένω.

42 Καταρχάς, όσον αφορά τη σχετική με την παρέμβαση του κράτους προϋπόθεση, πρώτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι πολωνικές αρχές ουδέποτε χορήγησαν διαγραφή χρεών στην ΤΒ, αλλά, αντιθέτως, έλαβαν όλα τα αναγκαία μέτρα για την είσπραξη των απαιτήσεών τους.

43 Δεύτερον, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ανάλυση που πραγματοποίησε η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, προκειμένου να καθορίσει αν οι πολωνικές δημόσιες αρχές συμπεριφέρθηκαν ως υποθετικός ιδιώτης πιστωτής. Συναφώς, καταρχάς, η προσφεύγουσα αντικρούει τον ισχυρισμό της Επιτροπής που περιέχεται στην αιτιολογική σκέψη 91 της προσβαλλομένης αποφάσεως και κατά τον οποίο ένας ιδιώτης πιστωτής θα είχε επιλέξει να χρησιμοποιήσει τις ασφάλειες που διέθετε στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας αντί να αφήσει την ΤΒ να προβεί στην αναδιάρθρωσή της, στον βαθμό που :

— η διαδικασία εισπράξεως που εφαρμόσθηκε κατέστησε δυνατή τη σταδιακή πληρωμή των οφειλομένων ποσών ·

— οι πτωχευτικές διαδικασίες είναι χρονοβόρες και της εκκαθαρίσεως της περιουσίας του οφειλέτη πρέπει να προηγηθεί ένα σύνολο μέτρων που λαμβάνουν ο σύνδικος της πτωχεύσεως και ο εισηγητής δικαστής, η πλειονότητα των οποίων μπορεί να προσβληθεί, πράγμα που, ενδεχομένως, απομακρύνει την ημερομηνία πληρωμής των οφειλομένων ποσών·

— η πτωχευτική διαδικασία συνεπάγεται κόστος που μειώνει τα ποσά που προορίζονται για την ικανοποίηση των πιστωτών·

— όλες οι ασφάλειες που διέθεταν οι δημόσιοι οργανισμοί δεν ήταν πρώτης τάξεως.

44 Η προσφεύγουσα προσθέτει, με το υπόμνημα απαντήσεως, ότι η εκτίμηση της Επιτροπής ότι, αν είχε κατατεθεί αίτηση κηρύξεως πτωχεύσεως το 2004, οι απαιτήσεις θα είχαν ήδη εισπραχθεί, στηρίζεται σε a posteriori εκτίμηση που λαμβάνει υπόψη γεγονότα που συνέβησαν μετέπειτα και τα οποία δεν γνώριζαν οι αρχές όταν αποφάσιζαν τον τρόπο εκτελέσεως. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα εξηγεί ότι οι πολωνικές αρχές έλαβαν υπόψη, αφενός, τον κίνδυνο η πτωχευτική διαδικασία να μην καταλήξει παρά σε μερική τακτοποίηση των οφειλών και, αφετέρου, το γεγονός ότι η κήρυξη της πτωχεύσεως έχει ως συνέπεια τη διακοπή των εν εξελίξει διαδικασιών εκτελέσεως.

45 Εν συνεχεία, η προσφεύγουσα τονίζει ότι η συμπεριφορά ενός υποθετικού ιδιώτη πιστωτή θα έπρεπε, εν προκειμένω, να καθοριστεί βάσει των ενεργειών στις οποίες προέβησαν οι ιδιώτες πιστωτές της ΤΒ, ιδίως των ενεργειών του σημαντικότερου πιστωτή της, ήτοι της ΕΓ. Συναφώς, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η ΕΓ, παρά το γεγονός ότι διέθετε πολύ ικανοποιητικές εμπράγματες ασφάλειες υπό τη μορφή υποθηκών και ενεχύρων, δεν ζήτησε να κηρυχθεί η ΤΒ αφερέγγυα, αλλά εκτίμησε ότι μια διαδικασία εισπράξεως της παρείχε περισσότερες ευκαιρίες να επιτύχει την εξόφληση των απαιτήσεών της.

46 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι είναι εσφαλμένος ο ισχυρισμός της Επιτροπής, στην αιτιολογική σκέψη 96 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι, ήδη από τα τέλη του 2004, ήταν προφανές ότι η ΤΒ δεν επρόκειτο να ξαναγίνει κερδοφόρος. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, στις αιτιολογικές σκέψεις 57 και 14 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή τόνισε ότι η ΤΒ εισέπραττε μισθώματα ως αντίτιμο για την εκμίσθωση μέρους των στοιχείων του ενεργητικού της. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι οι τίτλοι της ΗΒ, που ήταν δικαιούχος εταιρία, περιλαμβάνονταν στο ενεργητικό της ΤΒ, οπότε η τελευταία αυτή

μπορούσε έτσι να προεξοφλήσει έσοδα από την είσπραξη των μερισμάτων. Περαιτέρω, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 94 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η ΤΒ εξακολούθησε να ασκεί, μέχρι τα τέλη του 2006, παραγωγική δραστηριότητα.

47 Τρίτον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι όλα τα δημόσια χρέη της ΤΒ, καθώς και οι τόκοι και τα έξοδα εκτελέσεως, εξοφλήθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας πτωχεύσεως της ΤΒ.

48 Εν συνεχεία, η Επιτροπή ουδόλως αναφέρει ποιο ήταν το όφελος που αποκόμισε η ΤΒ από την επίμαχη ενίσχυση. Αντιθέτως, οι ενέργειες που ανέλαβαν οι πολωνικές αρχές κατέληξαν στη βαθμιαία επιδείνωση των οικονομικών δυσχερειών της ΤΒ.

49 Τέλος, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή ομοίως δεν απέδειξε ότι η επίμαχη ενίσχυση επηρέασε το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών ή νόθευσε ή απείλησε να νοθεύσει τον ανταγωνισμό.

50 Καταρχάς, η Δημοκρατία της Πολωνίας προσθέτει, όσον αφορά τα μέτρα εισπράξεως που έλαβαν οι πολωνικές αρχές, ότι η περίοδος που εκτείνεται από το χρονικό σημείο κατά το οποίο κατέστη νομικώς δυνατή η αναγκαστική εκτέλεση μέχρι το σημείο που η Επιτροπή εκτιμά ότι η εν λόγω εκτέλεση σταμάτησε, ήτοι στις 31 Δεκεμβρίου 2004, είναι πολύ βραχεία και, εν πάση περιπτώσει, είναι ανεπαρκής για την είσπραξη απαιτήσεων ή για τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι η είσπραξη των απαιτήσεων αυτών μέσω της κανονικής οδού της εκτελέσεως είναι αδύνατη και ότι είναι αναγκαίο να υποβληθεί αίτηση κηρύξεως πτωχεύσεως.

51 Ακολούθως, η Δημοκρατία της Πολωνίας παρατηρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται παντελώς λογικής, δεδομένου ότι η Επιτροπή διατείνεται ότι η κρατική ενίσχυση χορηγήθηκε στις 31 Δεκεμβρίου 2004, αλλά δικαιολογεί την ημερομηνία αυτή επικαλούμενη τα μέτρα που έλαβαν οι πολωνικές αρχές το 2005 και το 2006. Για να μπορεί όμως να συναγάγει το συμπέρασμα ότι η ενίσχυση χορηγήθηκε στην ΤΒ στις 31 Δεκεμβρίου 2004, η Επιτροπή έπρεπε να στηριχθεί μόνο στην επικρατούσα το χρονικό εκείνο σημείο κατάσταση και στις πληροφορίες που ήσαν προσιτές την ημερομηνία αυτή.

52 Τέλος, όσον αφορά το κριτήριο το υποθετικού ιδιώτη πιστωτή, η Δημοκρατία της Πολωνίας παρατηρεί μεταξύ άλλων ότι η Επιτροπή δεν πραγματοποίησε εμπεριστατωμένες οικονομικές αναλύσεις που θα της παρείχαν τη δυνατότητα να συναγάγει το συμπέρασμα ότι οι πολωνικές αρχές θα είχαν εισπράξει ταχύτερα ένα πιο σημαντικό τμήμα των απαιτήσεών τους αν, προς τα τέλη του 2004, είχαν κινήσει τη διαδικασία κηρύξεως της πτωχεύσεως. Επιπλέον, κατά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, η Επιτροπή φαίνεται να λησμονεί ότι η πτωχευτική διαδικασία δεν καταλήγει στην άμεση ικανοποίηση των πιστωτών και συνεπάγεται έξοδα, πράγμα που μειώνει αντιστοίχως το ποσό που είναι διαθέσιμο για να κατανεμηθεί μεταξύ των πιστωτών.

53 Πρώτον, όσον αφορά το ζήτημα της εισπράξεως των δημοσίων απαιτήσεων, πρώτον, η Επιτροπή αντιτείνει ότι δεν υπήρξε ούτε ορθολογική είσπραξη των δημοσίων απαιτήσεων ούτε βελτιστοποίηση της εισπράξεως αυτής και ότι η προσφεύγουσα παραβλέπει το γεγονός ότι τα μέτρα που έλαβαν οι πολωνικές αρχές ήσαν αναποτελεσματικά. Συγκεκριμένα, τα μέτρα που έλαβαν οι αρχές αυτές δεν είχαν ως αποτέλεσμα παρά την είσπραξη αμελητέου τμήματος των απαιτήσεων και δεν συνέλαβαν στη μείωση του συνολικού χρέους της ΤΒ. Αντιθέτως, στην πράξη, αποτέλεσαν μόνιμη χρηματοδότηση και λειτουργική ενίσχυση της ΤΒ, η οποία μπόρεσε έτσι να συνεχίσει μια μη κερδοφόρα δραστηριότητα, ενώ οι εν λόγω αρχές θα μπορούσαν να υποβάλουν αίτηση κηρύξεως πτωχεύσεως της ΤΒ, η οποία θα καθιστούσε δυνατή την αποτελεσματική χρησιμοποίηση των ασφαλειών που είχαν συσταθεί επί των στοιχείων ενεργητικού της ΤΒ, ειδικότερα διότι οι ασφάλειες αυτές ήσαν πρώτης τάξεως.

54 Επιπλέον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η άποψή της στηρίζεται στη νομολογία δυνάμει της οποίας υφίσταται κρατική ενίσχυση όταν μια απαίτηση δεν έχει στην πραγματικότητα εισπραχθεί. Συγκεκριμένα, η εκ μέρους των δημοσίων αρχών ανοχή της μη εξοφλήσεως χρεών μειώνει το σύνηθες κόστος της επιχειρήσεως και, χωρίς να συνιστά επιδότηση stricto sensu, έχει τον ίδιο χαρακτήρα και πανομοιότυπα αποτελέσματα.

55 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αν το επιλεκτικό αποτέλεσμα προκύπτει από αναποτελεσματικές εθνικές διατάξεις, τα πταίσμα βαρύνει τη Δημοκρατία της Πολωνίας. Το κράτος αυτό, δεδομένου ότι είναι αποδέκτης της προσβαλλομένης αποφάσεως, έχει την υποχρέωση να την εφαρμόσει, χρησιμοποιώντας όλα τα μέτρα που έχει στη διάθεσή του, συμπεριλαμβανομένων των νομοθετικών μέτρων.

56 Τρίτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας είναι αντιφατικά, στον βαθμό που υποστηρίζει, αφενός, ότι οι πολωνικές αρχές έλαβαν όλα τα νόμιμα μέτρα προκειμένου να εισπράξουν τα οφειλόμενα ποσά και, αφετέρου, ότι οι ίδιες αυτές αρχές οικειοθελώς δεν προέβησαν στην άμεση είσπραξη των οφειλών, προκειμένου να ανακτήσουν το σύνολο του οφειλομένου ποσού, πλέον τόκων υπερημερίας.

57 Τέταρτον, όσον αφορά τον ισχυρισμό της Δημοκρατίας της Πολωνίας ότι η Επιτροπή έπρεπε να στηριχθεί μόνο στην κατάσταση που επικρατούσε στις 31 Δεκεμβρίου 2004 και στις πληροφορίες που ήσαν διαθέσιμες την ημερομηνία αυτή, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η κρατική ενίσχυση δεν αποτελεί ενιαίο μέτρο χορηγήσεως συγκεκριμένου χρηματικού ποσού. Η ενίσχυση αυτή προκύπτει από τη μη αποτελεσματική είσπραξη των απαιτήσεων. Είναι συνεπώς λογικό να αρχίζει από ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο και να διαρκεί ενόσω δεν υπάρχει αποτελεσματική είσπραξη. Η διάρκεια της ενισχύσεως αυτής πρέπει συνεπώς να δικαιολογηθεί από την εξακολούθηση της αδράνειας μετά την έναρξή της και όχι μόνον από μεταγενέστερες πράξεις, όπως θα το ήθελε η Δημοκρατία της Πολωνίας.

58 Δεύτερον, όσον αφορά την καταβολή τόκων, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, όταν πρόκειται για δημόσιες οφειλές, ο υπολογισμός των τόκων πραγματοποιείται ανεξάρτητα από τη βούληση των πιστωτών και είναι υποχρεωτικός. Η παραίτηση από τον υπολογισμό και την είσπραξη τόκων συνιστά πρόσθετη ενίσχυση.

59 Τρίτον, όσον αφορά το ζήτημα αν οι πολωνικές αρχές συμπεριφέρθηκαν ως υποθετικός ιδιώτης πιστωτής, πρώτον, η Επιτροπή αντιτείνει ότι το γεγονός ότι στην ΤΒ χορηγήθηκε αρχικώς μια ενίσχυση για την αναδιάρθρωση καθιστά αδύνατη την εξέταση των μέτρων που έλαβαν οι πολωνικές αρχές από την άποψη του υποθετικού ιδιώτη πιστωτή, δεδομένου ότι ένας τέτοιος πιστωτής δεν θα ανεχόταν να χορηγηθεί στην ΤΒ η ακύρωση της αρχικής οφειλής της.

60 Δεύτερον, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ένας ιδιώτης πιστωτής δεν θα είχε ενεργήσει κατά τον ίδιο τρόπο με αυτόν των πολωνικών αρχών, σε μια ανάλογη κατάσταση. Συγκεκριμένα, κατά την Επιτροπή, ένας ιδιώτης πιστωτής είναι διατεθειμένος να δεχθεί αναβολή της εξοφλήσεως του χρέους μιας προβληματικής επιχειρήσεως ή συμφωνία περί αναδιαρθρώσεως της επιχειρήσεως αυτής, μόνον αν από τούτο αποκομίζει οικονομικό πλεονέκτημα. Εν προκειμένω όμως, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι απέδειξε, στην προσβαλλόμενη απόφαση, ότι, ήδη από τον Ιανουάριο του 2004, η ΤΒ ήταν αφερέγγυα και ότι δεν ήταν πιθανό να καταστεί εκ νέου κερδοφόρος, πράγμα που σημαίνει ότι ένας ιδιώτης πιστωτής θα είχε αποφασίσει, στην κατάσταση αυτή, την είσπραξη των απαιτήσεων από το 2004.

61 Περαιτέρω, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι ένας ιδιώτης πιστωτής δεν θα είχε ικανοποιηθεί από οποιαδήποτε εισπρακτικά μέτρα, αλλά θα τον ενδιέφεραν μόνο τα μέτρα που θα μπορούσαν να είναι αποτελεσματικά. Έτσι, ένας ιδιώτης πιστωτής θα είχε εξετάσει αν η χρησιμοποίηση των ασφαλειών που είχε στην κατοχή του, στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας, θα είχε καταλήξει σε σημαντικότερη εξόφληση απ' ό,τι στο πλαίσιο της διαδικασίας εισπράξεως των απαιτήσεων. Η Επιτροπή όμως τονίζει, εν προκειμένω, καταρχάς, ότι η είσπραξη δεν οδήγησε στην εξόφληση των χρεών της ΤΒ, δεδομένου ότι η αύξηση του όγκου τους ήταν πάντοτε σημαντικότερη από τα εισπραττόμενα ποσά, εν συνεχεία, ότι οι πιθανότητες της ΤΒ να επανέλθει στην κερδοφορία ήσαν πολύ περιορισμένες και, τέλος, ότι ο ZUS διέθετε ασφάλειες

ισοδύναμες με το ύψος των οφειλών της ΤΒ. Εντεύθεν προκύπτει, κατά την Επιτροπή, ότι ένας ιδιώτης πιστωτής τελών στην κατάσταση του ZUS δεν είχε κανένα λόγο να συνεχίσει να αναμένει την εκτέλεση των απαιτήσεων.

62 Τρίτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τη συμπεριφορά της ΕΕ, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, αφενός, το εν λόγω επιχείρημα πρέπει να απορριφθεί, στον βαθμό που δεν προβλήθηκε κατά τη διαδικασία της εξετάσεως και, αφετέρου, η ΕΕ δεν είναι αξιόπιστη ως ιδιώτης πιστωτής αναφοράς.

63 Τέταρτον, όσον αφορά το επιχείρημα της Δημοκρατίας της Πολωνίας σχετικά με την απουσία εμπεριστατωμένων οικονομικών αναλύσεων, η Επιτροπή αντιτείνει, βάσει της αιτιολογικής σκέψεως 91 της προσβαλλομένης αποφάσεως και της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 21ης Οκτωβρίου 2004, Τ-36/99, Lenzing κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. ΙΙ-3597), ότι η απόδειξη της υπεροχής της πτωχευτικής διαδικασίας σε σχέση με τις άλλες διαδικασίες εισπράξεως δεν ήταν αναγκαία, δεδομένου ότι οι πολωνικές αρχές δεν εκμεταλλεύθηκαν όλα τα εισπρακτικά μέτρα, ενώ ήσαν υποχρεωμένες να το πράξουν.

64 Τέταρτον, όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι ληξιπρόθεσμες δημόσιες οφειλές της εξοφλήθηκαν, στο πλαίσιο της πτωχευτικής διαδικασίας, η Επιτροπή αντιτείνει ότι η είσπραξη των δημοσίων απαιτήσεων από την ΤΒ δεν θα καταστήσει δυνατή την εξάλειψη κάθε στρεβλώσεως του ανταγωνισμού, σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ. Συγκεκριμένα, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η ανάκτηση των ενισχύσεων αποσκοπεί στην αποκατάσταση στην αγορά της καταστάσεως που επικρατούσε πριν από τη χορήγηση των ενισχύσεων αυτών. Ο σκοπός αυτός επιτυγχάνεται εφόσον οι παράνομες ενισχύσεις επιστραφούν από τον αποδέκτη τους και ο τελευταίος αυτός απολέσει το πλεονέκτημα το οποίο είχε αποκομίσει στην αγορά σε σχέση με τους ανταγωνιστές του. Εν προκειμένω όμως, δεδομένου ότι το ανταγωνιστικό πλεονέκτημα μεταβιβάσθηκε από την ΤΒ στις ΒΑ και ΗΒ, οι όροι του δίκαιου ανταγωνισμού θα μπορούσαν να αποκατασταθούν μόνο με την επιστροφή της ενισχύσεως από τις ΒΑ και ΗΒ.

*Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου*

65 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ: «[Ε]νισχύσεις που χορηγούνται υπό οποιαδήποτε μορφή από τα κράτη ή με κρατικούς πόρους και που νοθεύουν ή απειλούν να νοθεύσουν τον ανταγωνισμό διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά, κατά το μέτρο που επηρεάζουν τις μεταξύ κρατών μελών συναλλαγές, εκτός αν η παρούσα συνθήκη ορίζει άλλως.»

66 Για τον χαρακτηρισμό παρεμβάσεως ως ενισχύσεως, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, πρέπει να πληρούνται όλες οι προβλεπόμενες στην ανωτέρω διάταξη προϋποθέσεις. Πρώτον, πρέπει να πρόκειται για κρατική ή βασιζόμενη σε κρατικούς πόρους παρέμβαση. Δεύτερον, η ως άνω παρέμβαση πρέπει να είναι σε θέση να επηρεάζει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών. Τρίτον, πρέπει να παρέχει πλεονέκτημα στον αποδέκτη της διά της ευνοϊκής μεταχειρίσεως ορισμένων επιχειρήσεων ή ορισμένων κλάδων παραγωγής. Τέταρτον, πρέπει να νοθεύει ή να απειλεί με νόθευση τον ανταγωνισμό (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2006, T-34/02, Le Levant 001 κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-267, σκέψη 110 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

67 Ακριβέστερα, όσον αφορά την προϋπόθεση σχετικά με την παρέμβαση του κράτους ή μέσω κρατικών πόρων, η νομολογία έχει αναγνωρίσει ότι μόνον τα πλεονεκτήματα που χορηγούνται άμεσα ή έμμεσα μέσω κρατικών πόρων θεωρούνται κρατικές ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2001, C-379/98, PreussenElektra, Συλλογή 2001, σ. I-2099, σκέψη 58).

68 Όσον αφορά τη προϋπόθεση σχετικά με το πλεονέκτημα, πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι, κατά πάγια νομολογία, η έννοια της ενισχύσεως είναι ευρύτερη από αυτήν της επιδοτήσεως, διότι περιλαμβάνει όχι μόνον τις θετικές παροχές, όπως είναι οι επιδοτήσεις καθαυτές, αλλά και κρατικές παρεμβάσεις οι οποίες, κατά διαφόρους τρόπους, περιορίζουν τις επιβαρύνσεις που συνήθως βαρύνουν τον προϋπολογισμό μιας επιχειρήσεως και οι οποίες, χωρίς να είναι επιδοτήσεις υπό τη στενή έννοια του όρου, είναι της αυτής φύσεως και επιφέρουν ταυτόσημα αποτελέσματα

(βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Μαΐου 2003, C-328/99 και C-399/00, Ιταλία και SIM 2 Multimedia κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-4035, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

69 Ακολούθως, πάντα κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ δεν κάνει διάκριση μεταξύ των αιτιών ή των στόχων των κρατικών παρεμβάσεων, αλλά τις ορίζει σε συνάρτηση με τα αποτελέσματά τους (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-480/98, Ισπανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8717, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

70 Τέλος, έχει κριθεί ότι, για την εκτίμηση του αν ορισμένο κρατικό μέτρο συνιστά ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87 ΕΚ, πρέπει να προσδιορισθεί εάν η αποδέκτρια επιχείρηση αντλεί οικονομικό όφελος το οποίο δεν θα είχε αποκομίσει υπό τις συνήθεις συνθήκες της αγοράς (απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1999, C-256/97, DM Transport, Συλλογή 1999, σ. I-3913, σκέψη 22). Προς τούτο, όσον αφορά μη εισπραχθείσες δημόσιες απαιτήσεις, οι οικείοι δημόσιοι οργανισμοί πρέπει να παραβληθούν προς ιδιώτη δανειστή ο οποίος προσπαθεί να επιτύχει την επιστροφή των οφειλομένων ποσών εκ μέρους οφειλέτη που αντιμετωπίζει οικονομικές δυσχέρειες (απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Ιουλίου 2002, T-152/99, HAMSA κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-3049, σκέψη 167).

71 Βάσει των αρχών αυτών, πρέπει να εξετασθεί αν, εν προκειμένω, η Επιτροπή εφάρμοσε ορθώς την έννοια της ενισχύσεως κατά το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ.

72 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι τα επίμαχα μέτρα δεν συνιστούν κρατική ενίσχυση, κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ, καθόσον δεν πληρούται η προϋπόθεση σχετικά με την κρατική παρέμβαση, δεδομένου ότι οι πολωνικές αρχές ουδέποτε χορήγησαν διαγραφή χρέους στην TB και έλαβαν όλα τα αναγκαία μέτρα για την είσπραξη των απαιτήσεών τους.

73 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι η προσφεύγουσα επικαλείται την απουσία κρατικής παρεμβάσεως, τα επιχειρήματά της επικεντρώνονται, κατ' ουσίαν, στο ζήτημα της υπάρξεως πλεονεκτήματος χορηγηθέντος από τους δημόσιους οργανισμούς που διαλαμβάνονται στη σκέψη 2 ανωτέρω. Συγκεκριμένα, τα επιχειρήματά της ουδόλως αποσκοπούν στο να αποδείξουν ότι το πλεονέκτημα που υποτίθεται ότι χορηγήθηκε στην ΤΒ δεν χορηγήθηκε ούτε άμεσα ούτε έμμεσα μέσω κρατικών πόρων, κατά την έννοια της νομολογίας που παρατέθηκε στη σκέψη 67 ανωτέρω. Αποσκοπούν αποκλειστικά στο να αποδείξουν ότι τα μέτρα που εξέτασε η Επιτροπή, στην προσβαλλόμενη απόφαση, δεν μπορούν να θεωρηθούν πλεονέκτημα. Συνεπώς, πρέπει να καθοριστεί αν πληρούται εν προκειμένω η προϋπόθεση σχετικά με την ύπαρξη πλεονεκτήματος.

74 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι, σε αντίθεση προς ό,τι ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η Επιτροπή δεν αμφισβητεί ότι οι πολωνικές αρχές δεν διέγραψαν ούτε ανακλιμάκωσαν τα δημόσια χρέη της ΤΒ. Έτσι, από την προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως δε από τις αιτιολογικές σκέψεις της 38 έως 40, προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε απολύτως επίγνωση ότι οι πολωνικές αρχές είχαν λάβει τα μέτρα που προβλέπει ο νόμος προκειμένου να εισπράξουν τις απαιτήσεις τους, όπως είναι η κατάσχεση τραπεζικών λογαριασμών, η σύσταση υποθηκών και ενεχύρων, καθώς και οι μεταβιβάσεις της κυριότητας επί ορισμένων περιουσιακών στοιχείων. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Σεπτεμβρίου 2010, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι είχε θεωρήσει, προκειμένου να προβεί στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι η είσπραξη που επιχείρησαν οι δημόσιοι οργανισμοί που διαλαμβάνονται στη σκέψη 2 ανωτέρω υπήρξε αναποτελεσματική, λαμβανομένης υπόψη της εξελίξεως προς τα άνω του χρέους της ΤΒ, και ότι η μη αποτελεσματική είσπραξη των δημοσίων απαιτήσεων έπρεπε να εξομοιωθεί με διαγραφή ή με ανακλιμάκωση των χρεών.

75 Εντούτοις, από την προσβαλλόμενη απόφαση, ειδικότερα δε από τις αιτιολογικές σκέψεις της 91, 96 και 97, προκύπτει ότι η Επιτροπή έκρινε ότι το πλεονέκτημα που παρασχέθηκε στην ΤΒ δεν προέκυπτε από το ότι η αναποτελεσματικότητα της εισπράξεως που επιχείρησαν οι δημόσιοι οργανισμοί που διαλαμβάνονται στη σκέψη 2 ανωτέρω μπορούσε να εξομοιωθεί με διαγραφή ή με ανακλιμάκωση των χρεών της, αλλά από το ότι οι εν λόγω αρχές είχαν παραιτηθεί από την αναγκαστική εκτέλεση για την είσπραξη 20 761 643 PLN, εφόσον δεν είχαν ζητήσει την κήρυξη σε πτώχευση της ΤΒ, ήδη από τα τέλη του 2004, ενώ, κατά την περίοδο αυτή, είχε καταστεί απίθανο το να μπορέσει η τελευταία αυτή να επανέλθει σε κερδοφορία. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η οποία εκφράστηκε στην αιτιολογική σκέψη 97 της

προσβαλλομένης αποφάσεως, τούτο αποτέλεσε λειτουργική ενίσχυση προς την ΤΒ, η οποία μπόρεσε κατ' αυτόν τον τρόπο να συνεχίσει τη μη κερδοφόρο δραστηριότητά της.

76 Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν στηρίζεται ούτε στη χορήγηση διαγραφής ή ανακλιμάκωσης του χρέους της ΤΒ, ούτε στην αναποτελεσματικότητα των εισπρακτικών μέτρων που έλαβαν οι πολωνικές αρχές, την οποία η Επιτροπή εξομοίωσε με διαγραφή ή με ανακλιμάκωση του χρέους, αλλά στο γεγονός ότι οι πολωνικές αρχές είχαν στη διάθεσή τους μια άλλη μέθοδο εισπράξεως των απαιτήσεων –την αίτηση κηρύξεως πτωχεύσεως– η οποία, κατά την Επιτροπή, θα είχε καταστήσει δυνατή την αποτελεσματική είσπραξη των απαιτήσεων.

77 Υπό τις περιστάσεις αυτές, λαμβανομένης υπόψη της παρατεθείσας στις σκέψεις 68 και 69 ανωτέρω νομολογίας, κατά την οποία ούτε η μορφή, ούτε η αιτία, ούτε ο σκοπός των κρατικών μέτρων μπορούν να εμποδίσουν τον χαρακτηρισμό τους ως κρατικής ενισχύσεως, η Επιτροπή σε ουδέν σφάλμα υπέπεσε θεωρώντας ότι το γεγονός ότι οι πολωνικές αρχές δεν είχαν επιλέξει, στα τέλη του 2004, να ζητήσουν την κήρυξη της ΤΒ σε πτώχευση και περιορίστηκαν στη συνέχιση, έστω και επιμελώς, των νομίμων διαδικασιών εισπράξεως των δημοσίων απαιτήσεων συνιστούσε πλεονέκτημα χορηγηθέν στην ΤΒ. Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι κάθε πτωχευτική διαδικασία, είτε καταλήγει σε ανασυγκρότηση της εταιρίας που κηρύχθηκε σε πτώχευση είτε στην εκκαθάρισή της, επιδιώκει, τουλάχιστον, τον σκοπό της εκκαθαρίσεως του παθητικού της εν λόγω εταιρίας. Στο πλαίσιο αυτό, η ελευθερία που διαθέτει η κηρυχθείσα σε πτώχευση εταιρία για να διαχειριστεί τόσο τα περιουσιακά της στοιχεία όσο και τη δραστηριότητά της είναι περιορισμένη. Επομένως, παραλείποντας να ζητήσουν την κήρυξη της ΤΒ σε πτώχευση, οι πολωνικές αρχές που διαλαμβάνονται στη σκέψη 2 ανωτέρω έδωσαν τη δυνατότητα στην εταιρία αυτή να αποκτήσει ένα χρονικό περιθώριο κατά το οποίο μπόρεσε να κάνει ελεύθερα χρήση των περιουσιακών της στοιχείων και να συνεχίσει τη δραστηριότητά της, παρέχοντάς της έτσι ένα πλεονέκτημα.

78 Επιπλέον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, εν προκειμένω, αφενός, δεν αμφισβητείται ότι, μεταξύ του τέλους του 2004 και της κηρύξεως της πτωχεύσεως το 2006, η ΤΒ

τελούσε σε αδυναμία εξοφλήσεως του συνόλου των χρεών της. Έτσι, η προσφεύγουσα αναγνωρίζει, με τα δικόγραφά της, ότι τα δημόσια χρέη της ΤΒ καθώς και οι τόκοι υπερημερίας και οι δαπάνες εκτελέσεως δεν εξοφλήθηκαν παρά στο πλαίσιο της πτωχευτικής διαδικασίας. Αφετέρου, ομοίως δεν αμφισβητείται ότι το 2005 και το 2006 η ΤΒ συνέχισε τις δραστηριότητές της. Κατά την περίοδο αυτή, η τελευταία αυτή εκμίσθωσε, μεταξύ άλλων, στην προσφεύγουσα ορισμένα από τα παραγωγικά της περιουσιακά στοιχεία και προέβη σε αυξήσεις κεφαλαίου προς όφελος της προσφεύγουσας και της ΗΒ. Συνεπώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, παρά το γεγονός ότι οι δημόσιοι οργανισμοί που διαλαμβάνονται στη σκέψη 2 ανωτέρω άσκησαν όλα τα προβλεπόμενα έννομα βοηθήματα για να επιτύχουν την πληρωμή των οφειλών της ΤΒ, οι εν λόγω οφειλές εξοφλήθηκαν μόνον πολύ εν μέρει και η ΤΒ μπόρεσε να συνεχίσει τη δραστηριότητά της και να προβεί σε αναδιοργάνωση του ομίλου, μέσω της εκμισθώσεως παραγωγικών περιουσιακών στοιχείων στην ΒΑ και της αυξήσεως του κεφαλαίου της τελευταίας αυτής, καθώς και της αυξήσεως του κεφαλαίου της ΗΒ υπό τη μορφή εισφοράς πάγιων στοιχείων του ενεργητικού. Η αναδιάρθρωση αυτή όμως δεν θα ήταν δυνατή αν η ΤΒ είχε κηρυχθεί σε πτώχευση ήδη από τα τέλη του 2004 (βλ., κατά την έννοια αυτή, απόφαση Ισπανία κατά Επιτροπής, σκέψη 69 ανωτέρω, σκέψη 20).

79 Πρέπει συνεπώς να θεωρηθεί, όπως έπραξε και η Επιτροπή, ότι η ΤΒ έλαβε, ήδη από τα τέλη του 2004, λειτουργική ενίσχυση εκ μέρους των πολωνικών αρχών οι οποίες, παραλείποντας να ζητήσουν την κήρυξή της σε πτώχευση, της έδωσαν τη δυνατότητα να συνεχίσει την οικονομική της δραστηριότητα, χωρίς να πρέπει να εξοφλήσει τα χρέη της, τα οποία ανέρχονταν κατά την περίοδο εκείνη σε 20 761 643 PLN.

80 Εν συνεχεία, δεδομένου ότι οι πολωνικές αρχές, λόγω του γεγονότος ότι συνέχισαν τις νόμιμες διαδικασίες εισπράξεως των δημοσίων απαιτήσεων, αλλά παρέλειψαν να ζητήσουν την κήρυξή της σε πτώχευση, χορήγησαν ένα πλεονέκτημα στην ΤΒ, πρέπει να καθοριστεί, σύμφωνα με την παρατεθείσα στη σκέψη 70 ανωτέρω νομολογία, αν η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ εκτιμώντας ότι το εν λόγω πλεονέκτημα δεν θα είχε χορηγηθεί υπό τις συνήθεις συνθήκες της αγοράς. Πρέπει συνεπώς να εξετασθεί αν η Επιτροπή εφάρμοσε ορθώς το κριτήριο του υποθετικού ιδιώτη πιστωτή, πράγμα που η προσφεύγουσα αμφισβητεί.

81 Ειδικότερα, η προσφεύγουσα έχει την άποψη ότι ένας ιδιώτης πιστωτής δεν θα είχε επιλέξει να χρησιμοποιήσει τις ασφάλειες που διέθετε στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας, λαμβανομένων υπόψη της διάρκειας των πτωχευτικών διαδικασιών, των δαπανών που συνεπάγονται οι διαδικασίες αυτές, του γεγονότος ότι οι ασφάλειες που διέθεταν οι δημόσιοι οργανισμοί δεν ήσαν όλες πρώτης τάξεως και του γεγονότος ότι η διαδικασία εισπράξεως που έθεσαν σε εφαρμογή οι πολωνικές αρχές είχε καταστήσει δυνατή τη σταδιακή καταβολή των οφειλομένων ποσών. Η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή δεν πραγματοποίησε εμπεριστατωμένες οικονομικές αναλύσεις βάσει των οποίων θα μπορούσε να συναγάγει το συμπέρασμα ότι οι πολωνικές αρχές θα είχαν εισπράξει σημαντικότερο μέρος των απαιτήσεών τους αν, προς τα τέλη του 2004, είχαν ζητήσει την κήρυξη της ΤΒ σε πτώχευση.

82 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εκ μέρους της Επιτροπής εκτίμηση του ζητήματος αν ένα μέτρο πληροί το κριτήριο του ιδιώτη επιχειρηματία σε μια οικονομία της αγοράς συνεπάγεται περίπλοκη οικονομική εκτίμηση. Όταν όμως η Επιτροπή εκδίδει πράξη συνεπαγόμενη μια τέτοια εκτίμηση, απολαύει ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως και ο δικαστικός έλεγχος περιορίζεται συναφώς στην τήρηση των διαδικαστικών κανόνων και της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, στην απουσία πλάνης περί το δίκαιο, στο υποστατό των πραγματικών περιστατικών που ελήφθησαν υπόψη και στο αν συντρέχει πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση αυτών των πραγματικών περιστατικών, καθώς και στην απουσία καταχρήσεως εξουσίας. Ειδικότερα, δεν εναπόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να υποκαταστήσει τη δική του οικονομική εκτίμηση σε αυτή του εκδότη της αποφάσεως (βλ., κατά την έννοια αυτή, διάταξη του Δικαστηρίου της 25ης Απριλίου 2002, C-323/00 P, DSG κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-3919, σκέψη 43 · αποφάσεις του Πρωτοδικείου, HAMSA κατά Επιτροπής, σκέψη 70 ανωτέρω, σκέψη 127, και της 17ης Δεκεμβρίου 2008, T-196/04, Ryanair κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-3643, σκέψη 41).

83 Ωστόσο, ναι μεν ο δικαστής της Ένωσης αναγνωρίζει στην Επιτροπή περιθώριο εκτιμήσεως σε οικονομικά ή τεχνικά ζητήματα, πλην όμως τούτο δεν συνεπάγεται ότι δεν πρέπει να ελέγχει την εκ μέρους της Επιτροπής ερμηνεία στοιχείων τέτοιας φύσεως. Συγκεκριμένα, λαμβάνοντας υπόψη τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι διάδικοι, ο δικαστής της Ένωσης δεν οφείλει να εξακριβώσει μόνο την ακρίβεια των προβληθέντων αποδεικτικών στοιχείων, την αξιοπιστία και τη συνοχή τους, αλλά και να ελέγξει αν τα στοιχεία αυτά αποτελούν το σύνολο των κρίσιμων δεδομένων που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την εκτίμηση μιας περίπλοκης καταστάσεως και αν μπορούν να στηρίξουν τα συμπεράσματα που συνήχθησαν βάσει των δεδομένων

αυτών (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Σεπτεμβρίου 2010, C-290/07 P, Επιτροπή κατά Scott, Συλλογή 2010, σ. I-7763, σκέψη 65).

84 Πρέπει ακόμη να υπομνησθεί ότι, κατά την νομολογία, όταν μια επιχείρηση που αντιμετωπίζει σημαντική επιδείνωση της χρηματοοικονομικής καταστάσεώς της προτείνει στους δανειστές της μια συμφωνία, ή μια σειρά συμφωνιών, για τη ρύθμιση του χρέους της, ώστε να βελτιωθεί η κατάστασή της και να αποφευχθεί η θέση της υπό εκκαθάριση, κάθε δανειστής πρέπει να προβεί σε επιλογή μεταξύ, αφενός, του ποσού που του προσφέρεται στο πλαίσιο της προτεινόμενης συμφωνίας και, αφετέρου, του ποσού που εκτιμά ότι μπορεί να ανακτήσει κατά το πέρας της ενδεχόμενης θέσεως της επιχειρήσεως υπό εκκαθάριση. Η επιλογή του επηρεάζεται από σειρά παραγόντων, όπως η ιδιότητά του ως ενυπόθηκου, προνομιούχου ή εγχειρόγραφου δανειστή, η φύση και η έκταση των ενδεχομένων ασφαλειών που κατέχει, η αξιολόγηση των πιθανοτήτων εξυγιάνσεως της επιχειρήσεως καθώς και το κέρδος που θα απεκόμιζε σε περίπτωση εκκαθαρίσεως (απόφαση HAMSA κατά Επιτροπής, σκέψη 70 ανωτέρω, σκέψη 168). Επομένως, εναπόκειται στην Επιτροπή να καθορίσει, για κάθε εμπλεκόμενο δημόσιο οργανισμό και λαμβάνοντας υπόψη τους προεκτεθέντες παράγοντες, αν η διαγραφή χρεών την οποία παραχώρησε ήταν προφανώς σημαντικότερη από εκείνη την οποία θα είχε παραχωρήσει ένας ιδιώτης δανειστής ο οποίος ευρίσκεται, έναντι της επιχειρήσεως, σε κατάσταση συγκρίσιμη προς εκείνη του οικείου δημόσιου οργανισμού και επιδιώκει να εισπράξει τα ποσά που του οφείλονται (αποφάσεις DM Transport, σκέψη 70 ανωτέρω, σκέψη 25, και HAMSA κατά Επιτροπής, σκέψη 70 ανωτέρω, σκέψη 170).

85 Κατ' αναλογία, σε μια περίπτωση όπως η υπό κρίση, όπου δεν έχει συναφθεί καμία συμφωνία διευθετήσεως του χρέους, ένας υποθετικός ιδιώτης πιστωτής βρίσκεται αντιμέτωπος με μια επιλογή εξαρτώμενη, αφενός, από το προβλέψιμο προϊόν της νόμιμης διαδικασίας εισπράξεως των οφειλών και, αφετέρου, από το ποσόν που εκτιμά ότι μπορεί να εισπράξει με την ολοκλήρωση της διαδικασίας πτωχεύσεως της εταιρίας. Η επιλογή του επηρεάζεται από μια σειρά παραγόντων, όπως είναι αυτοί που παρατέθηκαν στη σκέψη 84 ανωτέρω. Επομένως, εν προκειμένω, η Επιτροπή όφειλε να καθορίσει αν, λαμβανομένων υπόψη των παραγόντων αυτών, ένας ιδιώτης πιστωτής θα είχε, όπως και οι δημόσιοι οργανισμοί που διαλαμβάνονται στη σκέψη 2 ανωτέρω, προτιμήσει τη νόμιμη διαδικασία εισπράξεως των οφειλών από τη διαδικασία πτωχεύσεως.

86 Η διαπίστωση αυτή δεν μπορεί να αναιρεθεί από την ερμηνεία που δίδει η Επιτροπή στην απόφαση Lenzing κατά Επιτροπής, σκέψη 63 ανωτέρω, κατά την οποία η απόδειξη της υπεροχής της πτωχευτικής διαδικασίας σε σχέση με τις άλλες διαδικασίες εισπράξεως δεν ήταν αναγκαία, στον βαθμό που οι πολωνικές αρχές δεν είχαν εκμεταλλευθεί όλα τα μέτρα εισπράξεως –περιλαμβανομένης της διαδικασίας πτωχεύσεως– ενώ είχαν τέτοια υποχρέωση.

87 Αφενός, δεν υφίσταται καμία υποχρέωση των εθνικών αρχών, κατά την επιδίωξη της εισπράξεως δημοσίων απαιτήσεων, να εκμεταλλεύονται όλες τις μεθόδους εισπράξεως που διαθέτουν. Όπως προκύπτει από τη σκέψη 70 ανωτέρω, η μόνη υποχρέωση που υπέχουν οι εν λόγω αρχές, προκειμένου η παρέμβασή τους να μην χαρακτηρισθεί κρατική ενίσχυση, συνίσταται στην υιοθέτηση μιας συμπεριφοράς η οποία θα ήταν αυτή ενός ιδιώτη πιστωτή υπό τις συνήθεις συνθήκες της αγοράς. Όταν όμως υφίστανται διάφορες μέθοδοι εισπράξεως, είναι αναγκαίο να γίνεται σύγκριση μεταξύ των αντίστοιχων προτερημάτων των διαφόρων μεθόδων, προκειμένου να καθοριστεί εκείνη η οποία θα είχε επιλεγεί από τον ιδιώτη πιστωτή.

88 Αφετέρου, καίτοι, στην απόφαση Lenzing κατά Επιτροπής, σκέψη 63 ανωτέρω, το Πρωτοδικείο δεν χρειάσθηκε να αποφανθεί ρητώς επί της ανάγκης να προβαίνει η Επιτροπή σε σύγκριση των αντίστοιχων προτερημάτων, από την άποψη ενός υποθετικού ιδιώτη πιστωτή, διαφορετικών διαδικασιών εισπράξεως, εντούτοις το επιχείρημα της Επιτροπής ουδόλως μπορεί να στηριχθεί στην απόφαση αυτή. Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει στην εν λόγω απόφαση, στη σκέψη 152, ότι στην Επιτροπή εναπόκειται να ελέγξει, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση και αναλόγως των συγκεκριμένων περιστάσεων, αν η απόφαση των οικείων δημοσίων οργανισμών να δεχθεί την αναδιάρθρωση των οφειλών μιας προβληματικής επιχειρήσεως καθώς και οι όροι της αναδιαρθρώσεως αυτής είναι σύμφωνοι με το κριτήριο του ιδιώτη πιστωτή. Επιπλέον, στις σκέψεις 159 και 160 της αποφάσεως αυτής, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να συναγάγει το συμπέρασμα ότι οι εν λόγω δημόσιοι οργανισμοί είχαν ενεργήσει έτσι ώστε να έχουν υπέρ αυτών τις περισσότερες πιθανότητες εισπράξεως χωρίς να έχει πραγματοποιήσει τεκμηριωμένη ανάλυση της βιωσιμότητας της αποδέκτριας επιχειρήσεως. Το Πρωτοδικείο αναγνωρίζει συνεπώς ότι τα προτερήματα της διαδικασίας εισπράξεως που ακολούθησαν οι οικείοι δημόσιοι οργανισμοί έπρεπε να εκτιμηθούν υπό το πρίσμα, μεταξύ άλλων, της βιωσιμότητας της επιχειρήσεως, πράγμα που σημαίνει, εμμέσως, ότι, με βάση τα

σχετικά με την εν λόγω βιωσιμότητα δεδομένα, μια άλλη διαδικασία εισπράξεως θα έπρεπε ίσως να είχε προτιμηθεί.

89 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί, σύμφωνα με la νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 83 ανωτέρω, αν η Επιτροπή, με βάση τα στοιχεία που διέθετε κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, μπορούσε να συναγάγει ότι ένας υποθετικός ιδιώτης πιστωτής θα είχε επιλέξει να ζητήσει την κήρυξη της πτωχεύσεως και δεν θα είχε ακολουθήσει τις νόμιμες διαδικασίες εισπράξεως.

90 Συναφώς, πρώτον, όσον αφορά τη φύση και την έκταση των ασφαλειών που κατείχαν οι δημόσιοι οργανισμοί που διαλαμβάνονται στη σκέψη 2 ανωτέρω, πρέπει να τονιστεί ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις 40 και 91 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή προέβη σε ανάλυση των εν λόγω ασφαλειών. Κατόπιν της αναλύσεως αυτής, η Επιτροπή κατέληξε, στην αιτιολογική σκέψη 91 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι ο ZUS, το Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych και το Δημόσιο Ταμείο κατείχαν «ικανοποιητικές ασφάλειες», βάσει των οποίων μπορούσαν να επιτύχουν τη ρευστοποίηση των απαιτήσεών τους στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας και ότι, κατόπιν της επιδεινώσεως της καταστάσεως της TB και της μειώσεως των περιουσιακών της στοιχείων, η χρησιμοποίηση των ασφαλειών αυτών προέβαλλε περισσότερο σκόπιμη, από οικονομικής απόψεως, απ' ό,τι η αναδιάρθρωση. Καίτοι το συμπέρασμα αυτό αμφισβητείται από την προσφεύγουσα, πρέπει εντούτοις να τονιστεί ότι από την αιτιολογική σκέψη 91 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η ανάλυση την οποία πραγματοποίησε η Επιτροπή στηρίζεται σε ουσιαστικά στοιχεία που παρέσχε η Δημοκρατία της Πολωνίας στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας.

91 Δεύτερον, όσον αφορά τις πιθανότητες εξυγιάνσεως της TB, η Επιτροπή προέβη σε εξέταση, μεταξύ άλλων στις αιτιολογικές σκέψεις 89, 90 και 96 της προσβαλλομένης αποφάσεως, των εν λόγω πιθανοτήτων, στα τέλη του 2004. Κατόπιν της εξετάσεως αυτής, η Επιτροπή κατέληξε ότι, στα τέλη του 2004, όλοι οι δείκτες σχετικά με τις προοπτικές επανόδου της TB στη βιωσιμότητα ήσαν αρνητικοί. Καίτοι, όπως και για την ανάλυση της φύσεως και της εκτάσεως των ασφαλειών, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το συμπέρασμα αυτό, πρέπει εντούτοις να τονιστεί ότι η εν λόγω εξέταση στηρίζεται στα ουσιαστικά στοιχεία που διαλαμβάνονται στις αιτιολογικές σκέψεις 49 έως 51 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι στις εκθέσεις παρακολουθήσεως που προετοίμασε ο ανεξάρτητος σύμβουλος της Επιτροπής για τα έτη 2003 και 2004,

καθώς και στις εκθέσεις παρακολουθήσεως που προετοίμασε η Δημοκρατία της Πολωνίας επίσης για τα έτη 2003 και 2004.

92 Τρίτον, όσον αφορά το όφελος το οποίο ένας υποθετικός ιδιώτης πιστωτής θα μπορούσε να ελπίζει να αποκομίσει στο πλαίσιο πτωχευτικής διαδικασίας, πρέπει να τονιστεί ότι η Επιτροπή ανέφερε, στην αιτιολογική σκέψη 88 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ότι «από μια προσεκτική εξέταση του πλεονεκτήματος που απορρέει από μια αναδιάρθρωση χρέους, θα είχε διαπιστωθεί ότι το πιθανώς ανακτώμενο ποσό δεν θα ήταν μεγαλύτερο από τις απαιτήσεις των οποίων η είσπραξη θα ήταν εξασφαλισμένη στο πλαίσιο της διαδικασίας εκκαθάρισης μιας επιχείρησης». Το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει, εντούτοις, ότι από την προσβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτουν τα ουσιαστικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται ο ισχυρισμός αυτός.

93 Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν αναφέρει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, αν είχε στη διάθεσή της, προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού, αναλύσεις στις οποίες να συγκρίνεται το όφελος που θα αποκόμιζε ο υποθετικός ιδιώτης πιστωτής μετά την ολοκλήρωση της πτωχευτικής διαδικασίας –λαμβανομένων υπόψη μεταξύ άλλων των δαπανών που προκαλεί μια τέτοια διαδικασία– σε σχέση με το όφελος από τη νόμιμη διαδικασία εισπράξεως των δημοσίων χρεών.

94 Ερωτηθείσα επί του σημείου αυτού, μέσω γραπτής ερωτήσεως στην οποία της ζητήθηκε να απαντήσει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Σεπτεμβρίου 2010, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να αναφέρει αν τέτοιες αναλύσεις και μελέτες είχαν ετοιμασθεί και χρησιμοποιηθεί εν όψει της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Περιορίστηκε στο να εξηγήσει ότι οι εν λόγω αναλύσεις περιλαμβάνονταν στις αιτιολογικές σκέψεις 84, 87 και 88 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Οι αιτιολογικές αυτές σκέψεις όμως δεν περιέχουν καμία συγκριτική ανάλυση του προβλέψιμου προϊόντος της νόμιμης διαδικασίας εισπράξεως των δημοσίων χρεών και της πτωχευτικής διαδικασίας. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να προσκομίσει έγγραφα που να περιέχουν μια τέτοια ανάλυση, όπως της είχε ζητήσει το Γενικό Δικαστήριο. Επομένως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο ισχυρισμός που περιέχεται στη σκέψη 88 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

95 Τέταρτον, όσον αφορά άλλους παράγοντες δυνάμενους να επηρεάσουν την επιλογή ενός υποθετικού ιδιώτη πιστωτή, το Γενικό Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η Επιτροπή δεν αναφέρει, στην προσβαλλόμενη απόφαση, αν διέθετε μελέτες ή αναλύσεις που να συγκρίνουν τη διάρκεια της πτωχευτικής διαδικασίας σε σχέση με τη νόμιμη διαδικασία εισπράξεως των δημοσίων χρεών. Αντιθέτως, ερωτηθείσα επί του σημείου αυτού, μέσω μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας στο οποίο της ζητήθηκε να απαντήσει κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Σεπτεμβρίου 2010, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν είχε συγκρίνει τη διάρκεια των δύο διαδικασιών, με το αιτιολογικό ότι η κατάσταση της ΤΒ, το 2005, ήταν τέτοια ώστε η πτώχευση ήταν αναπόφευκτη.

96 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το Γενικό Δικαστήριο θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν διέθετε ουσιαστικά στοιχεία βάσει των οποίων να μπορούσε να ισχυριστεί ότι ένας ιδιώτης πιστωτής θα είχε επιλέξει, στα τέλη του 2004, την πτωχευτική διαδικασία. Πρέπει επομένως να συναχθεί το συμπέρασμα, λαμβανομένης υπόψη της παρατιθέμενης στη σκέψη 83 ανωτέρω νομολογίας και χωρίς να είναι αναγκαίο να ελεγχθεί το κύρος των συμπερασμάτων που συνήγαγε η Επιτροπή, αφενός, από την ανάλυση των ασφαλειών που διέθεταν οι πολωνικές αρχές και, αφετέρου, από την εκτίμηση των προοπτικών της ΤΒ, ότι η εκ μέρους της Επιτροπής εφαρμογή του κριτηρίου του υποθετικού ιδιώτη πιστωτή είναι αντίθετη προς το άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ και ότι, επομένως, η Επιτροπή δεν απέδειξε εγκύρως την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως χορηγηθείσας στην ΤΒ.

97 Πρέπει συνεπώς να γίνει δεκτό το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως και να ακυρωθεί το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η Επιτροπή διαπιστώνει την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως παρανόμως χορηγηθείσας από τη Δημοκρατία της Πολωνίας στην ΤΒ.

98 Δεδομένου ότι πρέπει να ακυρωθεί το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως για τον λόγο που εκτέθηκε στην προηγούμενη σκέψη, πλεοναστικώς και μόνον το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον η Επιτροπή διαπιστώνει την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως παρανόμως χορηγηθείσας από τη Δημοκρατία της Πολωνίας στην ΤΒ. Διευκρινίζεται, συναφώς, αφενός, ότι η προσφεύγουσα διατείνεται, στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ότι η Επιτροπή παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά τις προϋποθέσεις που σχετίζονται με τον επηρεασμό του διακρατικού εμπορίου και με τη νόθευση ή την απειλή νοθεύσεως του ανταγωνισμού και, αφετέρου, ότι οι λόγοι που στηρίζονται σε έλλειψη ή ανεπάρκεια αιτιολογίας αποτελούν λόγους δημοσίας τάξεως τους οποίους

ο δικαστής όχι μόνον μπορεί αλλά και οφείλει να εξετάζει αυτεπαγγέλτως (απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Φεβρουαρίου 1997, C-166/95 P, Επιτροπή κατά Daffix, Συλλογή 1997, σ. I-983, σκέψεις 23 και το 24).

99 Κατά πάγια νομολογία, από την αιτιολογία βλαπτικής ατομικής πράξεως πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου που εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου και στο αρμόδιο δικαιοδοτικό όργανο να ασκεί τον έλεγχό του (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63· βλ. απόφαση Le Levant 001 κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 66 ανωτέρω, σκέψη 111 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

100 Η αιτιολογία, ωστόσο, δεν απαιτείται να αναφέρει ειδικώς όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις επιταγές του άρθρου 253 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει της διατυπώσεώς της, αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Απριλίου 1998, T-214/95, Vlaams Gewest κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-717, σκέψη 63).

101 Εφαρμοζόμενη στον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως ενισχύσεως, η αρχή αυτή επιβάλλει να αναφέρονται οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή θεωρεί ότι το επίμαχο μέτρο ενισχύσεως εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ (απόφαση Vlaams Gewest κατά Επιτροπής, σκέψη 100 ανωτέρω, σκέψη 64). Με άλλα λόγια, η Επιτροπή οφείλει να αναφέρει τους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι πληρούνται οι τέσσερις προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στο άρθρο 87, παράγραφος 1, ΕΚ, όπως τις περιγράφει η παρατιθέμενη στη σκέψη 66 ανωτέρω νομολογία.

102 Ειδικότερα, όσον αφορά τις προϋποθέσεις περί επηρεασμού του διακρατικού εμπορίου και περί νοθεύσεως ή απειλής νοθεύσεως του ανταγωνισμού, αρκεί συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και των νομικών εκτιμήσεων που ελήφθησαν υπόψη κατά την εκτίμηση των προϋποθέσεων αυτών. Το Πρωτοδικείο έχει έτσι κρίνει ότι δεν απέκειτο στην Επιτροπή να προβεί σε οικονομική ανάλυση όσον αφορά την πραγματική κατάσταση των οικείων τομέων, το μερίδιο της αγοράς που κατείχε η προσφεύγουσα, τη θέση των ανταγωνιστριών επιχειρήσεων και τα εμπορικά ρεύματα των οικείων προϊόντων και υπηρεσιών μεταξύ των κρατών μελών, εφόσον εξέθεσε τους λόγους για τους οποίους οι επίμαχες ενισχύσεις νόθευαν τον ανταγωνισμό και επηρέαζαν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1980, 730/79, Philip Morris Holland κατά Επιτροπής, Συλλογή 1980 σ. 2671, σκέψεις 9 έως 12, και απόφαση HAMSA κατά Επιτροπής, σκέψη 70 ανωτέρω, σκέψεις 224 και το 225). Εντούτοις, ακόμη και στις περιπτώσεις εκείνες όπου η ενίσχυση, από τις περιστάσεις υπό τις οποίες χορηγήθηκε, προκύπτει ότι είναι ικανή να επηρεάσει το μεταξύ κρατών μελών εμπόριο και να στρεβλώσει ή να απειλήσει με στρέβλωση τον ανταγωνισμό, εναπόκειται κατ' ελάχιστον στην Επιτροπή να αναφερθεί στις περιστάσεις αυτές αιτιολογώντας την απόφασή της (βλ. απόφαση Vlaams Gewest κατά Επιτροπής, σκέψη 100 ανωτέρω, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

103 Τόσο με τα δικόγραφά της όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή παρέπεμψε στην αιτιολογική σκέψη 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στην οποία, κατά την άποψή της, αιτιολόγησε την απόφασή της όσον αφορά την ικανοποίηση των προϋποθέσεων που αφορούν τον επηρεασμό του διακρατικού εμπορίου και τη νόθευση ή την απειλή νοθεύσεως του ανταγωνισμού.

104 Η αιτιολογική σκέψη 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι όμως διατυπωμένη ως εξής :

«Ως εκ τούτου, η Πολωνία δεν κίνησε διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης επί του ποσού των 20,761 εκατομμυρίων PLN (το ποσό των 20,761 εκατομμυρίων PLN υποδεικνυόταν στην 4η έκθεση αναδιάρθρωσης της Πολωνίας, αλλά το ποσό αυτό διορθώθηκε αργότερα από τις πολωνικές αρχές). Το γεγονός αυτό συνιστά λειτουργική ενίσχυση προς την επιχείρηση ούτως ώστε να συνεχίσει τις μη αποδοτικές δραστηριότητές της και, κατ' επέκταση, πλεονέκτημα που χορηγείται μέσω κρατικών πόρων και απειλεί με στρέβλωση τον ανταγωνισμό κατά το μέτρο που επηρεάζει τις μεταξύ

κρατών μελών συναλλαγές και είναι, ως εκ τούτου, ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά κατά την έννοια του άρθρου 87 [ΕΚ].»

105 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όσον αφορά τον επηρεασμό του εμπορίου μεταξύ κρατών μελών και τη νόθευση ή την απειλή νοθεύσεως του ανταγωνισμού, η αιτιολογική σκέψη 97 της προσβαλλομένης αποφάσεως απλώς επαναλαμβάνει τη διατύπωση του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ και δεν περιέχει καμία έκθεση, έστω συνοπτική, των πραγματικών περιστατικών και των νομικών εκτιμήσεων που ελήφθησαν υπόψη κατά την εκτίμηση των προϋποθέσεων αυτών.

106 Επιπλέον, από την ανάλυση της υπόλοιπης αιτιολογίας της προσβαλλομένης αποφάσεως απορρέει ότι η αιτιολογία αυτή δεν περιέχει το παραμικρό στοιχείο από το οποίο να μπορεί να αποδειχθεί ότι η επίμαχη ενίσχυση είναι ικανή να επηρεάσει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και να νοθεύσει ή να απειλεί να νοθεύσει τον ανταγωνισμό, ούτε καν στο πλαίσιο της περιγραφής των περιστάσεων υπό τις οποίες χορηγήθηκε η ενίσχυση αυτή.

107 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη κατά την έννοια του άρθρου 253 ΕΚ.

108 Δεδομένου ότι, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 96 ανωτέρω, η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ και, όπως τονίστηκε πλεοναστικώς στην προηγούμενη σκέψη, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένη, πρέπει να ακυρωθεί το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι που προέβαλε η προσφεύγουσα.

109 Κατόπιν της ακυρώσεως του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο αποτελεί το έρεισμα της υποχρεώσεως επιστροφής που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα, πρέπει επίσης να ακυρωθούν το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, καθώς και τα άρθρα 4 και 5 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον βαθμό που αφορούν την προσφεύγουσα.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

110 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον έχει υποβληθεί σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με τα αιτήματα αυτής.

111 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Ακυρώνει το άρθρο 1 της αποφάσεως 2008/344/ΕΚ της Επιτροπής, της 23ης Οκτωβρίου 2007, σχετικά με την κρατική ενίσχυση C 23/06 (πρώην NN 35/06) που χορηγήθηκε από την Πολωνία υπέρ της χαλυβουργίας Technologie Buczek Group.**

**2) Ακυρώνει το άρθρο 3, παράγραφοι 1 και 3, και τα άρθρα 4 και 5 της αποφάσεως 2008/344, κατά το μέτρο που αφορούν τη Buczek Automotive sp. z o.o.**

3) **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα, καθώς και τα έξοδα της Buczek Automotive, περιλαμβανομένων και των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.**

4) **Η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Μαΐου 2011.

(υπογραφές)